

Krigsminister. Nu har han levet i saa mange Aar paa provisoriske Bevillinger og har nogenlunde kunnet tage, hvad han vilde; nu paa en Gang kommer han ind i saakaldte regelmæssige Rigsdagsbevillinger. Det er jo muligt, at han i sit stille Sind vil finde, at det var langt behageligere at leve under de provisoriske Tilstande. Jeg frygter for, at det maaste vil gaa Regeringen som det efter Sigende i sin Tid gif Berlinerne, før Jærnbauerne bleve opdagede. De vare nemlig vante til altid at pise raadne Østers, og saa mente de, at det var den rigtige Smag. Da saa Jærnbauerne kom, og de kunde saa friske Østers, syntes de, de smagte affstjæligt. Maaste vil det gaa Regeringen paa samme Maade. Naar der nu i Fremtiden skal leves paa de regelmæssige Finanslove, og der saa kommer et Spørgsmaal frem, som Regeringen og Regeringspartiet anser for en Livsag, og det bliver oparbejdet, saaledes som vi have set Forsvarslagen blive oparbejdet i de forløbne Aar, saa indser jeg ikke, at der kan være det mindste i Vejen for, at Ministeriet atter griber til provisoriske Vaaben.

Hvis man vil henvise til den Rigsdagsbeslutning, som vi formodentlig vedtage i Morgen, og som det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) virkelig til min store Overraskelse synes at tillægge nogen Betydning, maa jeg sige dertil, at et mere arktsløst Papir, end den Beslutning vil blive, kan jeg ikke godt tænke mig. Alle de Konfliktpunkter, der have været fremme, alt det, det har gjaldt om i Kampen mellem Folketinget og Regeringen paa det storpolitiske Omraade, gaar jo denne Beslutning udenom, aldeles som Ratten om den varme Grød. Jeg skal imidlertid ikke komme ind derpaa; der vil jo blive Vejlighed til at tale derom i Morgen. Men jeg vil sige, at den Beslutning skal virkelig ikke afgive nogen som helst Garant. Naar man nu siger: Ja, Ministeriet har dog for saa vidt, maattet give efter, som det ikke har faaet alle sine Ønsker opfyldte — der er en hel Række Bevillinger, som Regeringen og dens Parti utvivlsomt gerne vil have, men som de have givet efter paa — saa siger jeg: ja, det taffer man dem virkelig ikke for. De have faaet sat det igennem, som i Virkeligheden var Hovedsagen: de ere komne fra

de provisoriske Tilstande over i regelmæssige. De have, som det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) meget rigtig bemærkede, faaet en Rigsdagsbeslutning til at leve paa for Fremtiden, saa kunne de sagtens for Øjeblikket begrænse deres Ønsker lidt og tænke som saa: Ja, hvad vi ikke kunne saa denne Gang, saa vi sandelig nok ad Aare. Man kunde jo endogsaa tænke sig, at det skulde gaa saa vidt, at der om søje Tid kunde komme en ny Regering frem, og at den ærede Konseilspræsident vilde gøre det, som jeg tror, man almindelig havde ventet: at han i Dag vilde udtale en Udset til — hvad han jo ikke har gjort — at han vilde trække sig tilbage. Jeg finder dette ganske naturligt, thi den ærede Konseilspræsident kan jo sige: Nu har jeg opnaaet det, som jeg har betragtet som mit politiske Livsmaal, jeg har slaaet Folketinget ned, jeg har regeret provisorisk i 9 Aar, brugt forfærdelig mange Millioner, sat Københavns Befæstning og meget andet igennem, og saa ender jeg med at blive sat paa ret Køl og lovlig Grund endogsaa af Folketinget. Ja, jeg tror, at den ærede Konseilspræsident kunde sige, som der staar i Biblen om Simeon. Han sagde, da han havde opnaaet sit Livs højeste Ønske: Nunc dimitto, Domine, servum tuum, nu har jeg naaet mit Maal, nu beder jeg Hans Majestæt om at dimittere mig; nu trækker jeg mig tilbage, jeg har beredt Vejen for mine Efterfølgere, saa der intet er i Vejen for, at de kunne blive ved og ved Vejlighed gribe til de Gs-pedienter, jeg har grebet til.

Jeg vil nu sige, at jeg for mit Vedkommende med No kan tage det, der passerer i i Dag og i Morgen, hvis jeg kunde stole paa, at der ved en virkelig statsmandsmæssig, klog Optræden, navnlig fra Folketingets Side, kunde frembydes Garantier for, at vi ikke vendte tilbage til de samme Tilstande. Det er jo det, man saa ofte har sagt, at hvis Folketinget havde baaret sig fornuftigt ad, at hvis det ikke havde sat sig paa rent forkerte Standpunkter, hvis det havde givet efter, hvor der skulde gives efter o. s. v., vare vi ikke komne ud i de provisoriske Tilstande. Den ærede Ordfører (Steffensen) sagde forleden, da vi talte om Hærløven: Det er jo Eders egen Skyld, at